

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3114/2019
02.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., као законских наследника пок. ГГ из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства - Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1210/18 од 28.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1210/18 од 28.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1210/18 од 28.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1. 121/17 од 20.12.2017. године, обавезана је тужена да тужиоцима на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног (раније Општинског) суда у Врању И 1430/05 (нови број И 102/17) исплати на име разлике зараде и накнаде зараде, регреса, трошкова парничног поступка и трошкова извршног поступка износе ближе означене у изреци (од укупно 117.002,00 динара), са припадајућом законском затезном каматом. Тужена је обавезана да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 42.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1210/18 од 28.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом за исплату разлике зараде и накнаде зараде, регреса, трошкова парничног поступка са припадајућом законском затезном каматом и у погледу трошкова извршења у износу од 6.980,00 динара. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке у погледу одлуке о

камата на трошкове извршног поступка, тако што је обавезана тужена да тужиоцима на досуђене трошкове извршног поступка плати законску затезну камату почев од 22.05.2017. године до исплате, док је одбијен захтев тужилаца за исплату законске затезне камате за период од 23.09.2005. године до 22.05.2017. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и други против Србије; предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

С`тога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права - одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене државе за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, те одредби члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком гарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору који представља спор мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Околност што је другостепени суд преиначио одлуку о парничним трошковима и одлуку о трошковима извршног поступка у делу којим је одлучено о законској затезној камати на износ досуђених трошкова извршног поступка, не чини ревизију дозвољеном у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с обзиром да ревизија изјављена против решења о трошковима поступка никада није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија у смислу члана 403. у вези са чланом 28. став 1 и 420. став 6. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић